

Story of Desert

รักซ่อน สวาท

อลิสา

Story of Desert

รักซ่อน สาม

อลิสร่า

รักซ่อนสวาท

แต่งโดย อธิสรพร

เลขมาตรฐานสากลระหว่างหนังสือ ISBN 978-616-240-157-2

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอลจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญญะยา กอลจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ลาโรจน์ ลาอริณ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	LWCS FORKHOON กอลกุล ไร่ฮ้าง
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์	tmwพิมพ์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหลด คลองรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดทำจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหลด คลองรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์รายสัปดาห์ ส่งแบบจำหน่าย สอนการรายสัปดาห์เพิ่มเติมได้

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์

กระดานชนวนลายดาวกรีนรีด

www.greenread.com

คำนำ

‘รักซ่อนสวาท’ เป็นเรื่องราวที่ต่อมาจาก ‘พรหมลิขิตจวน’ และ ‘ลิขิตเล่ห์เสนหา’ ซึ่งเรื่องรักซ่อนสวาทจะเป็นเล่มสุดท้ายของซีรีส์พรหมลิขิตรักเจ้าทะเลทรายแล้วค่ะ แต่ถึงแม้ว่าจะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันบางส่วน แต่ผู้อ่านก็สามารถอ่านแยกกันได้นะคะ

รักซ่อนสวาท เป็นเรื่องราวของซิกฟิโนนาสกับนางฟ้าลึลลา ที่ต้องโคจรมาพบกันเพราะพรหมลิขิต และลึลลาก็เปรียบเสมือน ‘นางในฝัน’ ของซิกฟิโนนาส แต่ทว่านางในฝันคนนี้ไม่ใช่คนที่เขาจะครอบครองได้ง่ายๆ ดังนั้นกว่าที่ทั้งสองจะลงเอยกันได้ก็ต้องลุ้นกันเหนื่อยทีเดียว

นอกจากเรื่องนี้จะเสนอ มุมมองความรักจะออกแนวแฟนตาซีหน่อยๆ แล้ว ยังมีเรื่องราวและปมต่างๆ ในเรื่องให้ต้องติดตามกันว่า ความรักของพวกเขาจะต้องเจอกับอุปสรรคอะไรบ้าง กว่าที่คนที่อยู่ในโลกที่ต่างกัน (โลกมนุษย์กับพิภพเทพ) จะมาครองรักกันได้ เรียกได้ว่านิยายเรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่คุณจะภูมิใจเพราะพยายามทำเรื่องนี้ออกมาให้ดีไม่แพ้สองเล่มที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งก็ค่อนข้างกดดันพอสมควร แต่สุดท้ายเรื่องนี้ก็ปิดฉากลงอย่างสวยงามสมความตั้งใจค่ะ

ท้ายนี้ผู้เขียนต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์กรีนมายด์ ที่ให้โอกาสในการถ่ายทอดนิยายเรื่องนี้ออกสู่สายตาผู้อ่าน ขอขอบคุณทุกท่านที่ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาสมบูรณ์ในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นความสวยงามของปก รวมถึงเนื้อหาภายในเล่ม ขอคุณพิสูจน์อักษรจำเป็นของผู้เขียนที่ยอมอดทนอดทนช่วยทำงานโดยไม่บ่น ข้ายังดูเลวทุกเรื่องตั้งแต่อาหารการกินไปจนถึงเรื่องสุขภาพ ที่สำคัญขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ให้โอกาสและอุดหนุนผลงานเรื่อยมา

หากในนิยายเรื่องนี้มีข้อบกพร่องตรงจุดใด ทางผู้เขียนขออภัยไว้ด้วยความผิดใจแต่ผู้เดียว และสัญญาว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นในเล่มต่อไปค่ะ

ด้วยรักและขอบคุณจากใจ
อติส ศร

รักซ่อนลวาท

บทที่ 1

ยามราตรีกาล ณ ห้วงเวลาที่ประตูแห่งกาลเวลาเปิดออก ลึกลับเห็นตัวเอง ตีบยาลืมเลือนขามนั้นลงไปจนหมดขาม ก่อนจะค่อยๆ เดินกลับไปยังทิศทางที่ผู้คุม กฎเฝ้ารออยู่ ท่านเอื้อมมือมารับขามใบน้อยในมือขวาด้วยรอยยิ้มอบอุ่นพลางตั้งร่ำ นาวเข้ามาขึ้นเบื้องหน้า

"จงจำไว้ว่าหน้าที่ของผมเจ้าคือการเรียนรู้การใช้ชีวิตอย่างพวกมนุษย์ จงฝึ กินทุกอุปสรรคที่จะเข้ามาทดสอบเจ้าไปให้ได้ และเมื่อครบกำหนด ข้าจะไปรับเจ้า"

"เจ้าล่ะ" กระแสเสียงอ่อนหวานเย้ยตอบได้เท่านั้นก็นิ่งงันไป เพราะผู้คุม กฎเริ่มพำทิมตาตามท่อนี่ซึ่งลึกลับไม่รู้จัก พอมารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตาตามท่อนั้น พุ่งเข้ามาสู่ร่างกาย มันไม่ต่างอะไรจากมีดนับพันเล่มที่เข้ามาทิ่มแทงไปทั่วร่างกาย ฟ้าน้อยทรมานจนเจียนจะขาดใจ จนไม่อาจทรงตัวยืนได้อีก ร่ำเพรียวทรุดฮวบ ลงไปกับพื้นอย่างทุกข์ทรมาน ดวงตาที่เคยเห็นภาพแจ่มชัดถูกบดบังด้วยม่านหมอก สีขาว ภาพจางเลือนและค่อยๆ ลอยหายไปไกล ในหูได้ยินแต่เพียงเสียงกระซิบแผ่ว ของผู้คุมกฎที่ดังวนไปนานา

"นับจากนี้จนถึงวันสิ้นสุดการลงทัณฑ์ เจ้าจะไม่ใช่นางฟ้าบนพิภพเทพอีกต่อไป จงนอนมดหัวให้ดี" นางฟ้าน้อยจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่านางตอบอีกฝ่ายไปว่าอย่างไร เพราะสิ่งสุดท้ายที่รับรู้และสัมผัสได้ก็คือ... แแรงดึงดูดมหาศาลที่ตั้งร้งว่างของนางไป ที่ไหนสักแห่ง นางหวาดกลัวจนไม่กล้าเปล่งเสียงร้อง จึงได้แต่อยู่นิ่งๆ หวังให้ความ ทรมานตามร่างกายสิ้นสุดลงโดยเร็ว แต่สุดท้ายเจ้าตัวก็ไม่อาจทนรอให้มันสิ้นสุดลง

ได้ เพราะสถิติสัมปัญญะของนางล้นรูปไปเสียก่อน

นั่นคือความทรงจำสุดท้ายของนาง ที่ปรากฏในห้วงแห่งความฝัน...

ลึกลับต๋อยๆ ลึกลับซึ้งๆ เมื่อสัมผัสได้ถึงความเป็น น้ำตาหยดหนึ่งไหล
ออกมาจากหน้าตา เพราะหญิงสาวรู้สึกได้ถึงความปลอดภัยที่พุ่งเข้ามาจูโจม สัมผัส
ได้ถึงความปลอดภัยจากบาดแผลตามร่างกายหายแหว่ง ทั้งที่ยังไม่ได้สำรวจว่าตัวเอง
บาดเจ็บตรงไหนบ้าง แต่หญิงสาวก็มั่นใจว่าตัวเองต้องบาดเจ็บแน่ๆ เพราะรู้สึกแสบ
ตามผิวหนัง

เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบว่าตอนนี้ตนเองอยู่ในห้องห้องหนึ่ง ซึ่งมีความกว้าง
ไม่มากนัก ในห้องมีเพียงตู้เล็กๆ ใบหนึ่งที่อยู่ตรงปลายเตียง และโต๊ะกลมพร้อมเก้าอี้
สองตัววางอยู่กลางห้อง หญิงสาวได้แต่มองรอบตัวอย่างตกใจ ก่อนจะตกใจขึ้นอีก
หลายเท่า เมื่อสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวตรงประตูห้อง

หญิงสาวใช้เรียวยาวที่มีขยับตัวไปคิดหนึ่ง แล้วจึงมองไปที่ประตูด้วยความ
ประหวั่นพรึงพรึง

"พื้นแล้วหรือ" เสียงของชายวัยกลางคนคนหนึ่งดังขึ้น ขณะถืออ่างใบย่อม
ไว้ในมือ ใบหน้าของชายผู้นั้นเต็มไปด้วยความเคร่งขรึม ทำให้คนเจ็บที่อยู่บนเตียง
ยิ่งหวาดกลัว แต่นางก็ไม่มีททหนแล้ว จึงได้แต่นั่งตัวสั่นอยู่ข้างเตียง

"เจ้าเป็นใคร" ลึกลับถามออกไป แล้วก็ต้องตกใจอีกครั้ง เมื่อเสียงที่ไปส่งออกไป
ไปเป็นสำเนียงแปลกประหลาด ซึ่งนางจำได้ทันทีว่ามันไม่ใช่ภาษาที่ใช้บนพิภพเทพ

"ไม่ต้องกลัวไปหรอก ข้าไม่ใช่คนร้าย" ชายวัยกลางคนผู้นั้นเอ่ยอย่างยิ้ม
แย้ม แต่ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะยังไม่หายหวาดกลัว เพราะนางยังคงมองหน้าเขาไม่
ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวาดระแวง "ข้าชื่อนามาล ข้าไปพบเจ้าหลบอยู่ที่นี่มา
จึงช่วยมา"

"ริมฝีปาก"

"ใช่ พอดีข้าไปส่งเหล้าแล้วผ่านเส้นทางนั้นพอดี เห็นเจ้าหลบอยู่จึงไปช่วย
ไว้ อย่างกลัวไปเลย ข้าไม่ได้ประสงค์ร้ายต่อเจ้าหรอก"

แม้จะมีอาการสังเกตปรากฏในแววตา แต่ลึกลับก็รู้สึกว่ามีฝ่ายไม่ได้มีหน้าที่

ถูกตามคน แม้จะยังระแวงอยู่มาก แต่รอยยิ้มที่แสนจะจริงใจนั้นคงไม่ใช่สิ่งโกหกหรือ
แต่ในขณะที่นางกำลังมองชุดที่ตัวเองสวมใส่ก็พบว่า ไม่ใช่อาภรณ์สีขาวที่นางใส่เป็น
ประจำ จึงถามออกไปด้วยน้ำเสียงไม่พอใจปนหวาดระแวง

“ชุดขาวอยู่ที่ไหน! ใครเป็นคนเปลี่ยนชุดให้ข้า ท่านจันทร์”

“เปล่า...หลานสาวของข้าเป็นคนจัดการ”

“ท่านลุงคะ สำรับมาแล้วค่ะ นามตื่นหรือยังคะ”

ล้วยลาวยังไม่ทันจะได้ถามอะไรต่อ หญิงสาวหน้าตาหม่นจืดคนหนึ่งก็ก้าว
เข้ามา พร้อมส้ารับอาหารชุดหนึ่ง นามยิ้มให้กับคนเฝ้าที่ท่านลุงของตนช่วยมา ก่อน
จะนำสำรับไปวางที่โต๊ะกลมกลางห้อง

“พินแล้ว แต่ดูท่าทางนางคงกลัวข้าอยู่ เมื่อก็ยังมีถามเลยว่าใครเป็นคนเปลี่ยน
เสื้อผ้าให้นาง”

“อ้อ...ข้าเปลี่ยนให้เจ้าเอง ข้าชื่อมินเป็นหลานของท่านลุงนามาส”

พอได้ฟังเช่นนั้น อาการตึงตัวของล้วยลาวยิ่งลดลงไปมาก

“เอ่อ...ขอบใจเจ้ามาก”

“ไม่เป็นไรหรอก” มินตอบพลางหันไปบอกกับลุงของตน “ข้าลงไปเฝ้าหน้า
ร้านก่อนนะค่ะท่านลุง”

“ไปเถิด”

ทันทีที่มินก้าวออกไป นามาก็หันมาซักถามหญิงสาวที่เขาค่อยมา

“เจ้าชื่ออะไร แล้วมาทำอะไรที่เมืองนี้”

“ข้าชื่อ...” ล้วยลาติดบทพทว่านางควรบอกว่ายังไม่ตี แต่สุดท้ายก็พูดไปว่า
“ข้าชื่อล้วยลา ข้าส่งเรือมาตามแม่น้ำ แต่บังเอิญเรือของข้าล่มเสียก่อนจึงได้จมน้ำไป”

“อ้อ...เช่นนั้นนี่เอง มิน่าเจ้าถึงไปสละบทริมน้ำ” นามาสบอกอย่างใจดี ขณะ
มองส้ารวอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม รู้สึกโล่งใจที่เห็นคนที่เขาค่อยมาปลอดภัยดี “จริงสิ...
แล้วบ้านของเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าจะได้ไปส่ง”

“บ้านเร่” หญิงสาวล้มเลเมื่อถูกถาม จะให้นางตอบไปได้อย่างไรว่า บ้านของ
นางอยู่ที่พิภพเทพ ที่ซึ่งมนุษย์เช่นเขาไม่สามารถพานาไปส่งได้ “ข้าตัวคนเดียวไม่มี
ที่ไปหรอก”

"วัน...เจ้าก็อยู่ที่นี้ไปก็ได้ ร้านของข้ามีห้องหับอยู่หลายห้อง เจ้าอยู่ได้เลย ตามสบาย" นามาสบอกร่างมีน้ำใจ จนทำให้คนที่ไม่เคยลงมาในโลกมนุษย์อย่าง ลัยลา รู้สึกซาบซึ้งน้ำใจของเขายิ่ง ยิ่ง ที่ผ่านมามรดาทวยเทพทั้งหลายต่างข่มขู่ นามว่า พวกมนุษย์ขี้ขลาดกลัวและเจ้าเล่ห์นัก เห็นทีคงจะไม่ใช้เรื่องจริงเสียแล้ว เพราะ ทำกิจของชายผู้นี้ก็ดูเป็นคนมีจิตใจเมตตาดี แม้ว่าหน้าตาจะดูน่ากลัวไปสักหน่อย แต่ จากการกระทำและคำพูดแล้ว ก็นับว่าเขาเป็นคนที่ใช้ได้

"ท่านจะให้ข้าอยู่โดยไม่ทำอะไรเลยหรือ คงไม่ได้หรอก มันเอาเปรียบท่าน เกินไป"

"อย่าคิดมากเลยนะ" นามาลดตอบ พลังหยิบขวดยาที่อยู่ในตู้ปลายเตียง ออกมา "ถ้าเจ้าไม่สบายใจที่จะอยู่เฉยๆ ละก็...ช่วยข้าทำงานที่ร้านแล้วกัน ร้านของ ข้ากำลังขาดคนอยู่พอดี"

คำกล่าวเช่นนั้นทำให้ลัยลา รู้สึกยินดีอย่าง ยิ่ง อย่างน้อยในระหว่างที่นางยัง ไม่มีที่ไป นางก็ยังสามารถอยู่ที่นี้ได้ อีกทั้งนามาลงไม่มีพมติดร้ายต่อนางแน่นอน เพราะถ้าเขาจะคิด เขาตกลงมือไปตั้งแต่ตอนที่นางสละบอยู่แล้ว เมื่อคิดได้ดังนั้น หญิงสาวก็พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มเบิกบานสดใส ก่อนจะก้าวลงจากเตียงมายืนยกยาลงเพื่อทำความเคารพเขา

"ขอบขอบคุณสูงมากที่ช่วยชีวิตข้าไว้ ข้ายังให้ข้าอยู่ช่วยนางด้วย"

"ไม่เป็นไร ๆ รีบยกยานี้ซะ แผลเจ้าจะได้ไม่เป็นแผลเป็น ส่วนสำหรับบนโต๊ะ เจ้าทานไปได้เลยนะ"

"ละ" ลัยลาพยักหน้าแล้วตอบเพียงคำเดียวสั้น ๆ ก่อนจะทอดส่ายตาม นามาลงไปจนชายผู้นั้นสับสายดา

เมื่อนามาลงจากไปพักหนึ่งแล้ว ลัยลา ก็ตัดสินใจลงจากเตียงไปชะเง้ออยู่ที่ หน้าประตู พอมองลงไปที่ด้านล่างก็เห็นคนจำนวนหนึ่งที่กำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่ โดยมี นามาลงกับหลานสาวที่ชื่อมินเป็นผู้ดูแลร้าน หญิงสาวมองภาพนั้นอย่างตื่นเต้น เพราะ ที่ผ่านมานางอยู่แต่บนพิภพเทพที่มีแต่ความสุขสงบ เรียบง่าย ผู้คนล้วนแต่อยู่ในที่ พำนักของตน ไม่ต้องออกมาพบปะกันเท่าไร ผิดกับพวกมนุษย์ที่ชอบออกมาพบ ปะกัน ข้ายังแต่งกายด้วยชุดแปลกตาและมีสีสันสดใสด้วย

ลัษณาแอบมองอยู่พักหนึ่งก็เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะกลมกลางห้อง พลานั้น
หักตามและเศษนี้ไปมาอย่างกลัดกลุ้ม เพราะตอนนี้นามถูกส่งมายังโลกมนุษย์แล้ว
แต่สิ่งที่ไม่ทราบก็คือ...ที่นี่เป็นที่ใดและนางควรทำอะไรต่อไป แต่พอมานึกๆ ดู
แล้ว นางก็รู้สึกตึงๆ ที่ตัวเองไม่ได้สัมผัสเลื่อนขามนั้นลงไปในความฝัน และ
แอบเททิ้งไปตอนที่ผู้คุมกฎและบรรดาทหารเทพเผละ ไม่อย่างนั้นนางต้องเครียด
กว่านี้แน่ๆ เพราะนางจะไม่รู้เลยว่าตัวเองเป็นใครและมาทำอะไรที่นี่ จากนั้นนางก็
จะกลายเป็นคนที่โดดเด่นทั้งในความจริงและความทรงจำ ซึ่งมันคงเป็นเรื่องที่น่า
อวดสูนั้

"โอ๊ย!" ลัษณายกมือขวาที่มีผ้าพันแผลพันไว้ขึ้นทุบโต๊ะอย่างแข็งจัด โดยลืม
ไปว่ามือขวานั้นกำลังเจ็บอยู่ และทันทีที่ที่ก้มลงมองก็พบว่ามีเลือดซึมออกมาแล้ว
นางรู้สึกปวดมากจนแทบทนไม่ไหว จึงตัดสินใจพิมพ์ศาลาเพื่อรักษาบาดแผล แต่
พยายามท่องก็ไร้ผล ความพยายามก็ไร้ผล

มนตราของข้าใช้ไม่ได้... ข้าต้องอยู่ในโลกมนุษย์นี้แบบไม่มีมนตราอะไร
เลยหรือนี่" ลัษณาถืออย่างหลอๆ แม้จะรู้ว่าตัวเองถูกลงโทษให้ลงมาอยู่ในโลกมนุษย์
แต่ก็ไม่คิดว่าแม้แต่มนตราขั้นพื้นฐานของนางก็หายไปด้วย

ลัษณาพยายามใช้มนตราพื้นฐานอีกหลายบท แต่ก็พบว่าทุกบทที่ใช้ ล้วน
แต่ใช้การไม่ได้ทั้งนั้น พอพยายามอยู่นานก็เริ่มเหนื่อย ตอนที่หญิงสาวจนปัญญาที่
จะคิดอ่านอะไรได้จริง ๆ เพราะตอนนี้นามยังบาดเจ็บมีบาดแผลตามร่างกายหลายแห่ง
อย่างน้อยคงต้องใช้เวลาดูแลตัวหลายวันกว่าจะเป็นปกติ

"เฮ้อ...ข้าอยากจะทำตาย นี่ข้าต้องอยู่ที่นี้ ในสภาพแบบนี้เนี่ยละ" ลัษณาแทบ
จะร้องไห้ออกมา แต่แล้วด้วยจิตที่มีอยู่ในตัว ก็ทำให้หญิงสาวหันหน้าตาตัวเองไว้ได้
"เออละ...ไม่มีมนตราแล้วก็ช่างมันปะไร ลองใช้ชีวิตแบบมนุษย์ดูซักตั้งก็ดีเหมือน
กัน"

หลังจากตัดสินใจได้แล้ว ลัษณาก็หันไปมองอาหารสองสามอย่างบนโต๊ะด้วย
ดวงตาที่เป็นประกาย เรื่องแปลกอีกอย่างที่เกิดขึ้นกับนางก็คือ เมื่อก่อนนางไม่เคย
รู้สึกหิวมาก่อน เพราะบรรดาทวยเทพบนพิภพเทพไม่จำเป็นต้องกินอาหารก็สามารถ
อยู่ได้ เพราะจะได้รับเครื่องสักการะจากผู้ศรัทธาอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เมื่อลงมาบนโลก

มนุษย์ หญิงสาวกลับรู้สึกท้อแท้ได้เริ่มปั่นป่วน มีหน้าซำม้ายังร้องประท้วงเมื่อเห็นอาหารด้วย

เทพธิดาเช่นข้าต้องมาทรมานเพราะอาการทิวหรือนี้ ใครรู้ใช้...ข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน' ว่าแล้วล้วยลา ก็ตักอาหารกินไปคำหนึ่ง ตั้งใจจะลองชิมเพียงแต่รสชาติของมัน แต่พอทานไปคำหนึ่งแล้ว กลับรู้สึกทิวยิ่งขึ้นจึงต้องตั้งหน้าตั้งตากินอาหารบนโต๊ะนั้นจนหมด

หลังจากวันนั้น ล้วยลา ก็ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ผู้หนึ่ง หญิงสาวต้องตื่นขึ้นมาแต่เช้าเพื่อลงไปช่วยมินเปิดร้านสุรา จากนั้นก็จะช่วยอีกฝ่ายปิดกวาด เช็ดถูร้านจนสะอาดดี แต่สิ่งหนึ่งที่มีนสังเกตได้ก็คือ...ล้วยลาไม่ค่อยมีทักษะทางด้านงานบ้านงานเรือนนัก เพราะตอนแรกอีกฝ่ายดูเก๋ๆ กังๆ ยังไม่ฝึกฝน แต่พอในวันต่อมา ล้วยลา ก็ปรับตัวได้ดี ซ้ำยังทำานได้เป็นระเบียบ ทำให้มินรู้สึกพอใจมากที่มีคนมาช่วยแบ่งเบาภาระ

'ล้วยลา ข้าต้องขอใจเจ้ามากที่ช่วยเหลืองานในร้านอย่างเต็มที่ ตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมา ข้าสบายขึ้นมากเลย'

'ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องที่ข้าสมควรทำอยู่แล้ว เพราะข้าคิดหนี้เจ้ากับท่านลุงอยู่' ล้วยลา ยิ้มตอบ ก่อนจะหันไปสนใจการซักเสื้อผ้าที่มีนยกมาให้

'จริงสิ ข้าสังเกตมาพักนึงแล้วว่าเจ้าดูไม่เหมือนพวกเราๆ เลยนะ' มินเอ่ยขึ้นขณะกำลังต้มสุราขึ้นชื่อของทานร้าน ฝ่ายคนฟังถึงกับชะงักไป เพราะไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดถึงเรื่องอะไรกันแน่

'นางคงไม่ได้ระแคะระคายอะไรเกี่ยวกับตัวข้านะ' ใบหน้าของล้วยลาซีดเผือด ลงไปนิดหนึ่ง ก่อนจะรีบกลบเกลื่อนมันด้วยรอยยิ้ม พร้อมกับเงยขึ้นสบตาอีกฝ่าย 'ข้าแปลกยังไมหรือ'

'ก็...เจ้ามีผิวสะอาดสะอ้าน ดูอบบาง แม้แต่มือก็นุ่มนวลน่าสัมผัส เหมือนคนไม่เคยทำงานหนักเลยนะสิ'

'อ้อ...เจ้าคิดเช่นนั้นเองหรือ' ล้วยลา พึมพำกับตนเอง พลังพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก นางไม่กล้าบอกตนตรงหน้าหรือว่า ที่มีของนางไม่หายบกพร่อง

อย่างหญิงชาวบ้าน ก็เพราะนางใช้วิธีการทำความสะอาดบ้านที่ต่างออกไป เพียงแต่นามรายมนตราไม่ก็ประโยชน์ ที่พำนักของนางก็จะสะอาดเหมือนใหม่ รวากับไม่เคยผ่านการใช้มานานมาก่อน

“เจ้าต้องเป็นพวกอุณहुตยยากแน่ๆ เลยใช่ไหม” ตราวนี่มีนซึ่งทำงานเสร็จแล้วเดินมานั่งลงข้างๆ ลัยลา พลงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “บ้านของเจ้าคงจะรวยมากเลยแน่ๆ เพราะดูจากการพูดจาของเจ้าแล้ว ดูไม่เหมือนพวกชาวบ้านเลย”

“เอ่อ...จะว่าอย่างนั้นก็ได้อืม” ลัยลาตอบส่งๆ “ไปอย่างนี้ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี คำว่าอุณहुตยยากมันคงจะคล้ายๆ กับคำว่านางฟ้าตลกสวรรค์ละมัง หญิงสาวติดได้เท่านั้น ก่อนจะส่งยิ้มแห้งๆ ให้กับมินที่ดังท่าจะขานลูปต่อ แต่แล้วเสียงเรียกของลูกค้าที่ตั้งมาจากร้านก็ช่วยนางไว้ ทำให้มินผละจากไปโดยไม่ถามอะไรต่อ

ค่อยยังชั่วที่นางไปแล้ว ข้าไม่อยากบ่นเรื่องโกหกใครเลย ให้ตายสิ” ลัยลาบอกกับตัวเองในใจพลงจกผ้าต่อไปจนเสร็จ ซึ่งนางแอบภาวนาในใจว่าขอให้มินลืมเรื่องที่นางพูดไปเมื่อตอนซักผ้าเสียให้หมด เพราะถ้ามินถามอีกสักก็...นางก็คงบอกไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน แล้วสุดท้ายก็จะต้องลงเอยด้วยการโกหกอีก ซึ่งหญิงสาวไม่อยากจะทำเช่นนั้นเลย แล้วมันก็เป็นอย่างที่ดีลัยลาภาวนาไว้เพราะหลังจากตอนนั้นที่ร้านก็ยุ่งมาก จนมินไม่ได้ซักใจอะไรอีกเลย

ช่วงบ่าย ลูกค้าที่ร้านของนามาลค่อนข้างพลุกพล่าน เพราะนอกจากจะมีคนมาดื่มสุราและทานอาหารแล้ว ยังมีคนมาสั่งสุราเป็นจำนวนมากด้วย ดังนั้นลัยลาที่ปกติจะอยู่แต่ในครัวจึงออกมาช่วยต้อนรับลูกค้า หญิงสาวต้อนรับลูกค้าทุกรายด้วยรอยยิ้ม และพูดจาอย่างอ่อนน้อม จนทำให้ลูกค้าหนุ่มๆ พากันชอบออกชอบใจกันใหญ่

บรรยากาศของร้านทำให้ลัยลารู้สึกว่า ที่โลกมนุษย์นี้ช่างน่าอยู่นัก ผู้คนล้วนแต่มีรอยยิ้มให้กัน ต่างจากสถานที่ที่หญิงสาวเคยอยู่เป็นอย่างมาก ที่นั่นถึงแม้จะเปรียบสบแต่มันก็ดูไร้ชีวิตชีวา ไม่เหมือนตอนที่ทุกคนต่างส่งยิ้มและทักทายกันอย่างว่าเริง แต่แล้วบรรยากาศของร้านก็เปลี่ยนไป เมื่อมีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งก้าวเข้ามาในร้าน

“เจ้ารีบเข้าไปหลบด้านในเร็ว” นามาลหันไปบอกหลานสาวของตนที่กำลัง

เก็บถ้วยชามที่ลูกค้าโตะล่าสุดเพิ่งลุกออกไปด้วยน้ำเสียงร้อนรน ฝ่ายมินพอเห็นชายฉกรรจ์กลุ่มนั้นเดินเข้าร้านมาก็ตกใจไม่แพ้กัน จนถึงกับทำชามหลุดออกจากมือจนถ้วยลั่นต้องช่วยจับเอาไว้ก่อนที่มันจะตกลงไปบนพื้น

"อะ...ข้าเข้าไปข้ามในก่อนนะ" มินบอกถ้วยลั่นด้วยน้ำเสียงสั้นๆ พลางวิ่งเข้าไปหลังร้าน ตอนแรกถ้วยลั่นตั้งใจจะตามไป แต่พอตีมีลูกค้าอีกโตะลุกไปเสียก่อนหญิงสาวจึงต้องเดินไปเก็บถ้วยชามที่อยู่บนโตะนั้น พร้อมกับมองไปยังชายฉกรรจ์พวกนั้นแบบไม่วางตา ซึ่งทันทีที่ชายสี่คนนั้นแหวกทาม ก็มีสตรีวัยกลางคนคนหนึ่งก้าวออกมาด้านหน้า

ถ้วยลั่นมองหน้าสตรีผู้นั้นอย่างแปลกใจ ท่าน้ำคนนั้นแต่งกายชุดผ้าลินินเนื้อดีสีแสงสด ดูแล้วน่าจะเป็นผู้มีอันจะกินพอสมควร เนื่องจากผิวพรรณและหน้าตาผิดแผกไปจากคนแถวๆ นี้ แต่ในระหว่างที่ถ้วยลั่นกำลังมองอย่างเพลินๆ นั้นเอง สายตาดูจิกของหญิงผู้นั้นก็กวัดมามองที่นาง ก่อนจะเร่งฝีเท้าเข้ามาใกล้

ถ้วยลั่นเห็นท่าไม่ดีจึงรีบก้มหน้าก้มตาเก็บชาม ตั้งใจจะรีบไปให้พ้นๆ จากตรงนี้ ทว่าหากจะเดินจากตรงนี้ไปยังห้องครัวด้านหลังก็จะต้องเดินผ่านผู้หญิงคนนั้นไป หญิงสาวไม่รู้จะทำอย่างไรจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดิน แต่แขนบอบบางกลับถูกลกตันทามกำลังระแวงอยู่จับไว้เสียก่อน

"เตี้ยาก่อนแม่หนู เจ้าชื่ออะไร"

"เอ่อ...ข้าชื่อถ้วยลั่นค่ะ ท่าน้ำ" ถ้วยลั่นก้มหน้าก้มตาตอบ แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ก้มหน้าอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะคนตรงหน้าเธอตามนขึ้นเสียก่อน พลางจ้องมองใบหน้าผู้ลั่นอย่างสำรวจ

"เจ้าเกี่ยวข้องกับเจ้าของร้านนี้นั้นรี"

"ถ้วยลั่นเป็นหลานสาวอีกคนของข้าเอง" นามาลเห็นท่าไม่ดีจึงรีบก้าวเข้ามาช่วย ฝ่ายถ้วยลั่นก็ไม่ได้โต้แย้งอะไร เพราะนามาลเคยบอกไว้แล้วว่า ต่อให้ให้นางอยู่ที่นั่นในฐานะหลานสาวของเขา เพราะถ้าหากอยู่ในฐานะลูกจ้างทั่วไป พวกผู้ชายที่มานั่งดื่มที่ร้านนี้อาจจะล่วงเกินหญิงสาวได้ ซึ่งถ้วยลั่นก็เห็นด้วยอย่างมาก ดังนั้นพอมีใครถามว่าเป็นอะไรกับเจ้าของร้าน ถ้วยลั่นก็จะตอบว่าเป็นหลานสาว

"นายหญิงเชิญมาหาข้าถึงที่ร้าน ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ข้ารับใช้หรือ"

“ข้าก็มาเยี่ยมเยียนคนรู้จักตามปกตินั่นล่ะ ทำไมมีปัญหา” เชียน่าตอบ ทั้งที่ยังคงสนใจอยู่แต่ใบหน้าหมดจดของลัลลา ก่อนจะปรายตามองใบหน้าสลับกับรูปร่างของสาวน้อยตรงหน้าอย่างพิ่งพอใจ ที่ผ่านมานางไม่เคยเห็นใครที่มีผิวพรรณงดงามเช่นนี้มาก่อนเลย เพราะโดยปกติแล้ว คนที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางแสงแดด ร้อนแรงคงไม่มีผิวพรรณที่ผุดผ่องขนาดนี้ ข้ายังมีใบหน้าที่สยงามโดยไม่จำเป็นต้องปรุงแต่งใดๆ ให้เสียเวลาเลย

นับเป็นความงดงามที่หาได้ยากยิ่ง และเพราะยากนี้ล่ะ...เชียน่าจึงได้รู้สึกถูกใจสาวน้อยคนนี้นัก

“หลานสาวรู้ ข้าเพิ่งรู้ว่าเจ้ามีหลานสาวขนาดนี้ด้วย มีน้าว่าสวยในสายตาข้าแล้ว ยังได้ไม่ถึงครึ่งของลัลลาละ เจ้านี้ช่างมีวาสนาจริง ๆ นะนามาล”

ไม่ว่าทำไมลัลลาก็ไม่รู้สึกใจต่อคำชมของอีกฝ่ายเลย ข้ายังรู้สึกหวาด ๆ กับสาวคนที่เชียน่าจ้องมองมาด้วยซ้ำ ยิ่งน้ำเสียงที่พูดออกมาไม่ต้องพูดถึง มันทั้งเย็นชาและดูเยาะหยันอย่างไรพิกล แล้วพอมองเลยไปด้านหลังเชียน่ายิ่งแล้วใหญ่ เพราะพวกผู้ชายสี่คนที่มาด้วยดูน่ากลัวมาก ข้ายังมองนางด้วยสายตาโลมเลียวอย่างไร้มารยาท นี่ถ้ามันตราของนางยังใช้ได้ล่ะก็...นางคงจะเสกคนพวกนั้นให้กลายเป็นหินไปแล้ว โทษฐานที่มามองกันด้วยสายตาน่าเกลียดขนาดนี้

“เอ่อ...ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัวเอาขามพวกนี้ไปเก็บนะละ” ลัลลาสนใจขอตัวเข้าครัว เพราะไม่อยากรับเป็นอาหารตาให้ชายฉกรรจ์สี่คนนั้นอีก ซึ่งคราวนี้เชียน่าก็ยอมปล่อยให้ลัลลาเดินจากไปแต่โดยดี แต่ก็ยังไม่ยอมมองตามไปด้วยรอยยิ้มที่มีเลศนัย

ทันทีที่ลัลลาจากไปแล้ว นามาลก็เชิญเชียน่าให้ไปนั่งที่ด้านในสุดของร้าน ก่อนจะเข้าเรื่องทันที

“ข้าอยากจะขอให้นายหญิงช่วยผ่อนปรนไปก่อน ช่วงนี้ข้ายังไม่มีเงินจริง ๆ”

“ไม่มีเงินหรื คนออกเต็มร้านบอกไม่มีเงินได้ยังไร รู้หรือเปล่าว่าเจ้าผัดผ่อนข้ามานานแค่ไหนแล้ว” เชียน่าที่ตอนแรกยังมีสีหน้ายิ้มแย้มเริ่มขึ้นเสียง พลังจ้องมองอีกฝ่ายด้วยแววตาแข็งกร้าว “ข้าจะไม่อ่อนข้อให้เจ้าอีกแล้ว ถ้าไม่มีจริง ๆ ก็จงยกมีนหลานเจ้ามาให้ข้าซะ แล้วข้าจะยกหนี้สินที่เจ้าติดตัวข้าไว้ให้”

"มินไม่สบายมาก ตอนนี้พักผ่อนอยู่ ใวันนายหญิงมาวันหลังเออะ รับรองข้าจะใช้หนี้ท่านแน่นอน อย่าเอาหลานสาวข้าไปเลย"

"ไม่! ข้ารอเจ้ามาครึ่งปีแล้ว ไม่ว่ายังไวันนี้เจ้าก็ต้องทำสัญญายกหลานสาวเจ้าให้กับข้า ส่วนเรื่องที่น่างปวยข้าจะพาไปรักษาที่บ้านเอะ" เชียน่าดวงดกหัวเสียดัง นางไม่อาจรอให้นามาสใช้หนี้ได้ เพราะนี่มันเลยกำหนดมาถึงสามเดือนแล้ว "ข้าไม่ใช่คนดีจากไหน ข้าไม่มีทางให้เจ้าเอาเงินข้าไปฟรีๆ หรอกนะ เจ้ามีทางเลือกสองทางคือจ่ายเงินที่เจ้ายืมไปมาซะ หรือไม่ก็ทำสัญญายกหลานสาวเจ้าให้กับข้า รับรองว่าหลานสาวเจ้าจะสบายไปทั้งชาติ"

"อย่าเอาตัวมินไปเลย ข้าสัญญาว่าจะรับหาเงินมาชดใช้ให้นายหญิงแน่นอน ได้โปรดเมตตาด้วย" นามาสกล่าวด้วยน้ำเสียงลั่นๆ บัดนี้ดวงตาของเขาพร่ามัวไปด้วยน้ำตา เขามีมินเป็นหลานสาวเพียงคนเดียว จึงไม่อาจทนเห็นนางต้องไปพบกับความลำบากได้

"ไม่! ข้าตรงรอไม่ได้อีกต่อไปแล้ว" เชียน่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ก่อนจะกระโดดอย่างขี้นมาได้ "แต่ข้ามีหนทางที่จะทำให้เจ้าไม่ต้องสูญเสียมินไป ข้ายังได้ปลดหนี้สินที่ติดค้างด้วย ขอเพียงแค่เจ้ายอมทำตามที่ข้าบอก"

"อะไรหรือนายหญิง ขอเพียงเป็นเรื่องที่ข้าสามารถทำได้ ข้าจะรับปากท่านทันที"

"เจ้าทำได้แน่นอน" เชียน่ายิ้มอย่างมีเลศนัย ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปใกล้นามาส พร้อมกับกระซิบบอกสิ่งที่นางต้องการ พออีกฝ่ายได้ฟังแล้วก็เบิกตากว้างอย่างตกใจ ใบหน้าเริ่มซีดเผือดลงอย่างเห็นได้ชัด

"ไม่ได้! ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้"

"ไปติดดูให้ดีแล้วกัน ข้าให้ทางเลือกกับเจ้าแล้ว จะเลือกทางไหนก็แล้วแต่ตัวเจ้าเออะ" เชียน่าพูดจบก็ลุกขึ้นยืน พร้อมกับเอื้อมมือไปจับบ่าหนาแล้วบีบไว้แน่น

"พรุ่งนี้เอาคำตอบของเจ้าไปบอกข้าด้วย ข้าจะรออยู่ที่นั่น แล้วอย่าคิดว่าจะหนีไปได้ละ เพราะตนของข้าจับตาดูเจ้าอยู่ตลอด ถ้าตึกตักละก็...เจ้าตายสถานเดียว"

หลังจากเชียน่าจากไปแล้ว มินกับล้วยลา ก็ก้าวออกมาจากห้องครัวพร้อมกัน